

Република Србија
УСТАВНИ СУД
Број: IУз-1061/2010
1303. 2013. године
Београд

Уставни суд, Велико веће, у саставу: председник Суда др Драгиша Б. Слијепчевић, председник Већа и судије Весна Илић Прелић, др Марија Драшкић, др Оливера Вучић, др Горан Илић, Милан Станић, Братислав Ђокић и мр Милан Марковић, чланови Већа, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије, на седници Већа одржаној 14. фебруара 2013. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Одбацује се иницијатива за покретање поступка за оцену уставности и сагласности са потврђеним међународним уговорима одредаба члана 3. ст. 2. и 3. и члана 5. ст. 1. и 5. Закона о подстицању грађевинске индустрије Републике Србије у условима економске кризе („Службени гласник РС“, бр. 45/10, 99/11 и 121/12).

2. Одбацује се захтев за обуставу извршења појединачног аката или радње која је предузета на основу оспорених одредаба Закона из тачке 1.

Образложење

Уставном суду поднета је јединствена иницијатива седам иницијатора којом је оспорена уставност и сагласност са потврђеним међународним уговорима одредаба Закона о подстицању грађевинске индустрије Републике Србије у условима економске кризе („Службени гласник РС“, број 45/10). Оспоравајући одредбе члана 3. Закона, у делу којим је прописано да у реализацији пројеката утврђених оспореним Законом, учествују грађевинска предузећа чије је седиште на територији Републике Србије и да се при реализацији пројеката мора користити домаћи грађевински материјал у учешћу најмање 70% од укупно потребног грађевинског материјала и опреме, иницијатори су истакли: да су наведене одредбе Закона у супротности са одредбама члана 82. став 1. и члана 84. Устава Републике Србије, односно „у супротности са основним начелима на којима почива економско уређење Републике Србије, а то су тржишна привреда, отворено и слободно тржиште, слобода предузетништва и једнак правни положај на тржишту“; да су у супротности са одредбама чл. 34. и 35. ратификованог Споразума о измени и приступању Споразуму о слободној трговини у централној Европи-ЦЕФТА 2006 („Службени гласник РС-Међународни уговори“, број 88/07) и одредбом члана 76. став 4. Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица, са једне стране, и Републике Србије, са друге стране (Закон о потврђивању овог споразума објављен је у „Службеном гласнику РС-Међународни уговори“, број 83/08), којима се уређују јавне набавке, да стављају ван снаге одредбе ових споразума, чиме се крше и одредбе чл. 16. и 194. Устава; да се оспореним одредбама Закона крше начела обезбеђивања конкуренције међу понуђачима и

једнакости понуђача, утврђена одредбама Закона о јавним набавкама („Службени гласник РС“, број 116/08); да Закон о јавним набавкама, као системски закон, регулише „област јавних набавки“ и „већ садржи одређена правила путем којих се даје предност домаћим понуђачима и добрима домаћег порекла (члан 52.)“; да „самим тим што су оспорене одредбе Закона у супротности са Законом о јавним набавкама, примена оспореног Закона би представљала грубо нарушавање начела јединства правног поретка утврђеног одредбама члана 4. став 1. и члана 194. Устава“. У иницијативи се такође наводи да је одредбама члана 5. ст. 1. и 5. Закона уређена примена преговарачког поступка јавних набавки без објављивања јавног позива и дејство захтева за заштиту права понуђача и јавног интереса у поступцима јавних набавки, супротно одредбама чл. 24. и 108. Закона о јавним набавкама које регулишу ова питања, чиме се, по мишљењу иницијатора, нарушава уставно начело јединства правног поретка. Иницијатори су затражили да Суд, до доношења коначне одлуке, обустави предузимање свих радњи и доношење свих појединачних аката на основу оспорених одредаба Закона, ради отклањања штетних последица које могу настати уколико Закон буде оглашен неуставним, „услед раскидања уговора и подношења захтева за накнаду штете од стране потенцијалних понуђача, којима је било онемогућено да учествују у поступцима набавке радова и одлагања извођења радова за којима су надлежне државне институције утврдиле потребу“.

Уставни суд је, на седници од 11. новембра 2010. године, закључио да се иницијатива достави Народној скупштини на мишљење. Како Народна скупштина у остављеном року није доставила мишљење, Уставни суд је, сагласно одредби члана 34. став 3. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07 и 99/11), наставио поступак.

У спроведеном претходном поступку Уставни суд је утврдио следеће:

Оспорени Закон о подстицању грађевинске индустрије Републике Србије у условима економске кризе донела је Народна скупштина на седници од 1. јула 2010. године. Закон је објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 45/10, а ступио је на снагу 4. јула 2010. године. Законом се уређују услови и начин реализације пројеката за изградњу, реконструкцију, односно адаптацију објектата високоградње и нискоградње, одређује врста поступка који се примењује за избор пројектанта, вршиоца техничке контроле, извођача радова, вршиоца стручног надзора и вршиоца техничког прегледа и уређују друга питања од значаја за реализацију пројектата изградње објектата високоградње и нискоградње, ради подстицања грађевинске индустрије Републике Србије у условима економске кризе (члан 1.). Сагласно одредбама члана 2. оспореног Закона, циљеви овог закона су: 1) превазилажење негативних ефеката економске кризе у Републици Србији у области грађевинарства, односно помоћ домаћој грађевинској индустрији за излазак из кризе; 2) подстицање развоја и упошљавања домаћих грађевинских предузећа и обезбеђивање ликвидности овог сектора; 3) подстицање развоја и упошљавања домаћих предузећа која се баве производњом грађевинског материјала; 4) задржавање постојећег нивоа запослености и стварање предуслова за отварање нових радних места и 5) подстицање привредног развоја у Републици Србији. Одредбом члана 3. став 1. Закона прописано је да у складу са овим законом, Влада, на предлог надлежних министарстава, односно надлежног органа јединице локалне самоуправе, утврђује пројекте за изградњу, реконструкцију, односно адаптацију, који се у целости или делимично финансирају из средстава буџета јединице локалне самоуправе, аутономне покрајине, односно Републике Србије, односно привредног друштва, односно другог правног лица чији оснивач је у целости јединица локалне самоуправе, аутономна покрајина, односно Република Србија. Оспореним одредбама

ст. 2. и 3. истог члана Закона предвиђено је да у реализацији ових пројеката учествују грађевинска предузећа чије је седиште на територији Републике Србије, која имају одговарајуће искуство и референце и запошљавају значајан број радника, односно према својим технолошким капацитетима могу запослити значајан број радника, а према критеријумима који ће се утврдити посебним актом Владе, и да се при реализацији ових пројеката мора користити домаћи грађевински материјал у учешћу најмање 70% од укупно потребног грађевинског материјала и уграђене опреме, уколико се опрема истог квалитета производи у Републици Србији, према предмеру и предрачуну из главног пројекта. Сагласно одредби става 4. наведеног члана Закона, Влада утврђује услове и начин финансирања за сваки појединачни пројекат из става 1. овог члана, а за пројекте изградње станова из члана 4. тачка 3) овог закона, Влада на предлог надлежног министарства утврђује и најнижу и највишу цену за грађење објекта. Чланом 4. Закона таксативно су наведени објекти за које се пројекти за изградњу финансирају и реализују у складу са овим законом. Оспореном одредбом члана 5. став 1. Закона прописано је да се на поступак избора пројектанта, вршиоца техничке контроле, извођача радова, вршиоца стручног надзора, као и вршиоца техничког прегледа, односно за потребе пројектног финансирања за изградњу објекта, примењује преговарачки поступак без објављивања јавног позива у складу са законом којим се уређују јавне набавке, док је одредбама ст. 2. до 4. истог члана Закона утврђено: да наручилац, у смислу овог закона, може бити надлежно министарство, надлежни орган аутономне покрајине или надлежни орган јединице локалне самоуправе, односно привредно друштво из члана 3. став 1. овог закона (став 2.); да је наручилац дужан да упути позив свим предузећима из члана 3. став 2. овог закона, а према критеријумима који ће се утврдити посебним актом Владе (став 3.) и да је рок за достављање понуда из става 3. овог члана 15 дана од дана пријема позива за достављање понуда (став 4.). Оспореном одредбом става 5. наведеног члана Закона прописано је да захтев за заштиту права понуђача и јавног интереса не задржава даље активности наручиоца у поступку јавне набавке из става 1. овог члана, док је одредбом става 6. истог члана Закона прописано да се на питања која се односе на услове и начин покретања поступка, као и на друга питања која нису посебно уређена овим законом, примењују одредбе закона којим се уређују јавне набавке. Надлежност за издавање локацијске, грађевинске и употребне дозволе, односно других аката у складу са Законом о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, бр. 72/09 и 81/09-исправка), за реализацију пројеката из члана 1. овог закона, утврђена је одредбама члана 6. оспореног Закона. Одредбом члана 7. оспореног Закона, која има карактер прелазне норме, прописано је да ће се реализација пројеката, која је започета до дана ступања на снагу овог закона, наставити по одредбама овог закона, ако ти пројекти испуњавају услове прописане овим законом, при чему листу пројеката који испуњавају услове, утврђује Влада. Одредбом члана 8. оспореног Закона прописано је ступање на снагу овог закона наредног дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“ и престанак његовог важења 31. децембра 2011. године.

Законом о измени Закона о подстицању грађевинске индустрије Републике Србије у условима економске кризе („Службени гласник РС“, број 99/11), продужено је важење оспореног Закона до 31. децембра 2012. године, док је последњим изменама оспореног Закона, објављеним у „Службеном гласнику РС“, број 121/12, његово важење продужено до 31. децембра 2014. године.

Одредбама Устава Републике Србије које су од значаја за оцену основаности навода иницијатора, утврђено је: да је правни поредак јединствен (члан 4. став 1.); да су општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори

саставни део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују и да потврђени међународни уговори морају бити у складу с Уставом (члан 16. став 2.); да Република Србија уређује и обезбеђује, поред осталог, систем обављања појединих привредних и других делатности (члан 97. тачка б.); да је правни поредак Републике Србије јединствен, да је Устав највиши правни акт Републике Србије и да сви закони и други општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни са Уставом, да су потврђени међународни уговори и општеприхваћена правила међународног права део правног поретка Републике Србије и да потврђени међународни уговори не смеју бити у супротности са Уставом, а да закони и други општи акти донети у Републици Србији не смеју бити у супротности са потврђеним међународним уговорима и општеприхваћеним правилима међународног права (члан 194.).

Одредбама члана 1. став 1. Анекса I Споразума о измени и приступању Споразуму о слободној трговини у централној Европи-ЦЕФТА 2006 (Закон о потврђивању овог споразума објављен је у „Службеном гласнику РС-Међународни уговори“, број 88/07), који је ступио на снагу 24. октобра 2007. године, прописано је да ће стране успоставити зону слободне трговине у складу са одредбама овог споразума и сагласно одговарајућим правилима и процедурама Светске трговинске организације (СТО), а да ће зона слободне трговине бити основана у прелазном периоду који ће бити окончан најкасније 31. децембра 2010. године, док су одредбама става 2. истог члана Споразума утврђени циљеви овог споразума. Одредбе чл. 34. и 35. Споразума, чију повреду иницијатори истичу, систематизоване су у Поглављу VI Споразума, глава Ц- "Јавне набавке". Одредбама члана 34. Споразума прописано је да се овај споразум примењује на сваки закон, пропис, процедуру или праксу који се тичу било какве набавке од стране централних или нижих државних органа, или других релевантних установа. Сагласно одредбама члана 35. Споразума, свака страна ће, од дана ступања овог споразума на снагу, обезбедити да се набавке њихових органа обављају на транспарентан и разуман начин, обезбедиће једнак третман свим понуђачима других страна и да ће бити засноване на принципима отворене и делотворне конкуренције (став 1.) и свака страна, најкасније до 1. маја 2010. године обезбедиће прогресивно и ефикасно отварање тржишта јавних набавки, тако да, у складу са свим одговарајућим законима, прописима, процедурама и праксом, роба, услуге и понуђачи услуга других страна имају обезбеђен третман који није мање повољан од третмана који имају домаћи производи, услуге и понуђачи, конкретно, стране ће обезбедити својим органима да: а) не третирају локално основаног снабдевача мање повољно од локално основаног снабдевача на основу степена његове повезаности са страним лицем друге стране или његовог власништва у рукама страног лица друге стране и б) да не дискриминишу локално основаног снабдевача на основу тога што су роба и услуге које тај снабдевач нуди за одређену набавку роба и услуге, робе и услуге друге стране (став 2.). Према ставу 3. члана 35. Споразума, овај члан неће се примењивати на мере које се тичу царина или других мера било које врсте које су уведене на увоз или су са њим у вези, на метод увођења таквих дажбина и мера, остале прописе о увозу, укључујући ограничења и формалности, нити на мере које утичу на трговину услугама, осим оних мера које специфично регулишу набавку (став 3.).

Законом о јавним набавкама („Службени гласник РС“, број 116/08) уређују се услови, начин и поступак набавке добара и услуга и уступања извођења радова у случајевима када је наручилац тих набавки државни орган, организација, установа или друго правно лице одређено овим законом; одређује начин евидентирања уговора и других података о јавним набавкама; одређују послови и облик организовања Управе за јавне набавке; образује Републичка комисија за заштиту права у поступцима јавних

набавки; одређује начин заштите права понуђача и јавног интереса у поступцима јавних набавки и уређују и друга питања од значаја за јавне набавке (члан 1.). Законом је такође утврђено да је јавна набавка прибављање добара и услуга или уступање извођења радова од стране државног органа, организације, установе или других правних лица који се, у смислу овог закона, сматрају наручиоцима, на начин и под условима прописаним овим законом, а да је понуђач домаће или страно правно или физичко лице које понуди испоруку добара, пружање услуга или извођење радова (члан 2. тач. 1) и 3)). Одредбама чл. 4. до 6. Закона, као предмет уговора о јавној набавци, предвиђена је набавка добара, радова и услуга. Тако је Законом прописано да предмет уговора о јавној набавци добара може бити, између осталог, куповина добара (члан 4. став 1. тачка 1)), а да је предмет уговора о јавној набавци радова: 1) извођење радова, 2) пројектовање и извођење радова повезаних са специфичним активностима наведеним у Анексу II (грађевински радови) који је одштампан уз овај закон и чини његов саставни део и 3) рад при изградњи грађевинског објекта узетог као целина који испуњава све економске и техничке услове наручиоца (члан 5. став 1.). Одредбама чл. 8. до 11. Закона утврђена су начела јавних набавки, међу њима и начело обезбеђивања конкуренције међу понуђачима и начело једнакости понуђача. Тако је начелом обезбеђивања конкуренције међу понуђачима предвиђено да наручилац не може да ограничи конкуренцију међу понуђачима, а посебно не може онемогућавати било којег понуђача да учествује у поступку јавне набавке неоправданом употребом преговарачког поступка, нити коришћењем дискриминаторских услова и критеријума (члан 9. став 1.), док је начелом једнакости понуђача предвиђено да је наручилац дужан да у свим фазама поступка јавне набавке обезбеди једнак положај свим понуђачима и да наручилац не може да одређује услове који би значили територијалну, предметну или личну дискриминацију међу понуђачима, нити дискриминацију која би произлазила из класификације делатности коју обавља понуђач, да је утврђивање порекла добара или услуга допуштено у случајевима и за намене који су предвиђени посебним прописима и да наручилац не може да одбије понуде само због тога што понуђач има седиште у држави са којом Република Србија нема закључен споразум о једнаком третману домаћих и страних понуђача, ако фактички постоји једнак положај утврђен од стране министарства надлежног за економске односе са иностранством (члан 11.). Одредбом члана 20. став 1. тачка 4) Закона, као врста поступка јавних набавки, утврђен је преговарачки поступак без објављивања јавног позива, док су одредбама члана 24. став 1. Закона таксативно утврђени случајеви у којима наручилац може спроводити овај поступак. Одредбама члана 52. Закона регулисани су, поред осталог, услови под којима наручилац мора изабрати понуду најповољнијег домаћег понуђача, када постоје понуде домаћег и страног понуђача који пружају услуге или изводе радове, односно понуђача који нуде добра домаћег и страног порекла, у зависности од тога да ли се као критеријум за оцењивање понуде, примењује критеријум економски најповољније понуде (ст. 6. и 7.) или критеријум најниже понуђене цене (ст. 9. и 10.). Законом је такође предвиђено: да Републичка комисија за заштиту права у поступцима јавних набавки, у оквиру својих надлежности, између осталог, одлучује о захтевима за заштиту права понуђача и јавног интереса у поступцима јавних набавки (члан 101. тачка 1)) и да захтев за заштиту права задржава даље активности наручиоца у поступку јавне набавке до доношења одлуке о поднетом захтеву за заштиту права, ако Републичка комисија на предлог наручиоца не одлучи другачије (члан 108. став 1.).

Из наведеног произлази да Устав не познаје изричито овлашћење државе да одређеним законодавним мерама интервенише на тржишту, а у циљу превазилажења

негативних ефеката „светске економске кризе“. Међутим, из уставног овлашћења државе да уређује и обезбеђује систем обављања појединих привредних и других делатности (члан 97. тачка 6.) произлази, по оцени Уставног суда, позитивна обавеза државе да увођењем довољних и адекватних мера законодавне политике и њиховим спровођењем преко надлежних државних органа, спречи настанак поремећаја на тржишту или смањи ризик од њиховог настанка и ублажи негативне ефекте насталих поремећаја и тиме заштити интересе грађана и привредног система у целини. Како је током 2009. године светска економска криза снажно погодила и српску привреду, при чему су се ефекти ове кризе нарочито неповољно одразили на грађевинску индустрију која, према образложењу Предлога оспореног Закона, бележи константан пад у 2009. и 2010. години, појавила се потреба за посебним законским уређењем мера за превазилажење негативних ефеката кризе у грађевинарству. У том смислу, држава је донела Закон о подстицању грађевинске индустрије Републике Србије у условима економске кризе којим је, као посебне мере за подстицање грађевинске индустрије, чију су уставност иницијатори оспорили, предвидела: учешће грађевинских предузећа чије је седиште на територији Републике Србије у реализацији пројеката за изградњу, реконструкцију, односно адаптацију објеката високоградње и нискоградње и обавезно коришћење домаћег грађевинског материјала у учешћу најмање 70% од укупно потребног грађевинског материјала и уграђене опреме, при реализацији ових пројеката (члан 3. ст. 2. и 3.); поступак избора пројектанта, вршиоца техничке контроле, извођача радова, вршиоца стручног надзора, вршиоца техничког прегледа и дејство поднетог захтева за заштиту права понуђача и јавног интереса у поступцима јавних набавки радова пројектанта и других наведених лица (члан 5. ст. 1. и 5.). Уставни суд даље констатује да су одредбама члана 2. Закона прописани специфични циљеви овог закона, из којих произлази да оспорене мере „служе“ превазилажењу негативних ефеката економске кризе у Републици Србији у области грађевинарства, односно помоћи домаћој грађевинској индустрији за излазак из кризе; подстицању развоја и упошљавања домаћих грађевинских предузећа и обезбеђивању ликвидности овог сектора; подстицању развоја и упошљавања домаћих предузећа која се баве производњом грађевинског материјала; задржавању постојећег нивоа запослености и стварању предуслова за отварање нових радних места и подстицању привредног развоја у Републици Србији. Уставни суд такође указује да је, полазећи од специфичности и значаја грађевинске индустрије за привредну и социјалну стабилност Републике Србије, а уважавајући околности и величину поремећаја које је светска економска криза проузроковала у грађевинарству, за доношење оспореног Закона постојао и јак друштвени интерес да држава предузимањем ванредних мера, у условима када „редовне“ и већ постојеће мере нису дале задовољавајуће резултате, обезбеди опстанак домаће грађевинске индустрије, а самим тим и очување економске стабилности државе и обезбеђивање социјалне заштите грађана. Сагласно изнетом, опредељење законодавца да оспореним одредбама чл. 3. и 5. Закона предвиди мере за подстицање грађевинске индустрије у условима економске кризе, односно за реализацију циљева утврђених оспореним Законом је, по мишљењу Уставног суда, у границама његовог уставног овлашћења да уређује и обезбеђује систем обављања појединих привредних и других делатности.

Уставни суд указује да није разматрао наводе иницијатора да су оспореним одредбама члана 3. ст. 2. и 3. Закона повређени Уставом утврђени основ економског уређења у Републици Србији (члан 82. став 1.) и Уставом утврђен положај учесника на тржишту (члан 84.), с обзиром на то да иницијатор није навео разлоге оспоравања уставности наведених законских одредаба.

Поводом навода иницијатора да је оспореним одредбама Закона повређено уставно начело јединства правног поретка јер су прекршена начела обезбеђивања конкуренције и једнакости понуђача у поступцима јавних набавки из чл. 9. и 11. Закона о јавним набавкама, односно прописани поступак јавних набавки и дејство захтева за заштиту права понуђача и јавног интереса у поступцима јавних набавки, супротно одредбама чл. 24. и 108. Закона о јавним набавкама, Уставни суд, полазећи од одредаба члана 4. став 1. и члана 194. став 1. Устава, које утврђују начело јединственог правног поретка, указује да ово начело налаже да основни принципи и правни институти предвиђени законима којима се на системски начин уређује једна област друштвених односа буду испоштовани и у посебним законима, осим ако је тим системским законом изричито прописана могућност другачијег уређивања истих питања. С тим у вези, Уставни суд констатује да ни из оспорених одредаба, ни из других одредаба Закона не произлази да оспорене мере имају за циљ да ограниче конкуренцију међу понуђачима или дискриминишу неке понуђаче у поступцима јавних набавки који се спроводе ради реализације пројеката утврђених оспореним Законом. Напротив, оспорене мере су прописане искључиво са циљем превладавања негативних ефеката економске кризе у области грађевинске индустрије, у условима када постојећа законска и друга решења, укључујући и она утврђена одредбама Закона о јавним набавкама (члан 52.), нису била довољна да обезбеде опстанак домаће грађевинске индустрије у ванредним условима економске кризе, без интервенције државе. Оспорене мере су привременог карактера, односно временски су ограничене, при чему њихов привремени карактер није, по схватању Уставног суда, доведен у питање ни чињеницом да је временско важење оспореног Закона продужено до 31. децембра 2014. године, јер разлози јавног интереса и даље оправдавају примену ових мера, с обзиром на актуелно стање у сектору грађевинске индустрије. Полазећи од наведеног, Уставни суд је закључио да се не могу прихватити тврдње иницијатора да је оспореним одредбама чл. 3. и 5. Закона повређено начело јединства правног поретка утврђено одредбама члана 4. став 1. и члана 194. став 1. Устава.

С обзиром на изнето, Уставни суд је нашао да изнетим разлозима у иницијативи није поткрепљена тврдња да има основа за покретање поступка за оцену уставности одредаба члана 3. ст. 2. и 3. и члана 5. ст. 1. и 5. Закона о подстицању грађевинске индустрије Републике Србије у условима економске кризе, па је сагласно члану 53. став 2. Закона о Уставном суду, решио да иницијативу одбаци.

Разматрајући сагласност оспорених одредаба члана 3. ст. 2. и 3. Закона са одредбама Споразума о измени и приступању Споразуму о слободној трговини у централној Европи-ЦЕФТА 2006, Уставни суд је пошао од одредаба члана 35. Споразума, на чију повреду се иницијатори позивају, којима се утврђују циљеви које свака од страна у Споразуму треба да оствари у области јавних набавки и утврдио да је, ставом 3. овог члана Споразума, његова примена ограничена искључиво на оне мере стране уговорнице које специфично регулишу набавку. Имајући у виду да су оспорене мере из члана 3. Закона прописане са циљем подстицања грађевинске индустрије у условима економске кризе, а да се њима, као ни осталим одредбама оспореног Закона, не уређује непосредно материја јавних набавки, која је предмет регулисања посебног закона, Уставни суд сматра да се разлозима изнетим у иницијативи не доводи у питање сагласност оспорених одредаба члана 3. Закона са одредбама чл. 34. и 35. Споразума. С обзиром на изнето Суд је, на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 5) Закона о Уставном суду, иницијативу у овом делу одбацио као очигледно неосновану.

Поводом навода иницијатора да оспорене одредбе члана 3. ст. 2. и 3. Закона нису у сагласности са одредбом члана 76. став 4. Споразума о стабилизацији и

придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица, са једне стране, и Републике Србије, са друге стране (Закон о потврђивању овог споразума објављен је у „Службеном гласнику РС-Међународни уговори“, број 83/08), којом је прописано да ће привредним друштвима Заједнице која нису основана у Србији, бити омогућен приступ поступцима за доделу јавних уговора у Србији у складу са српским Законом о јавним набавкама, под условима не мање повољним од услова који се примењују на српска привредна друштва, најкасније пет (5) година од дана ступања на снагу овог споразума, Уставни суд је утврдио да наведени Споразум није ступио на снагу. Наиме, одредбама члана 138. Споразума прописано је да ће стране одобрити овај споразум у складу са својим прописаним процедурама (став 1.) и да овај споразум ступа на снагу првог дана другог месеца који следи након дана када су стране једна другу обавестиле о окончању поступака који су наведени у првом ставу (став 2.). Како је од 27 држава чланица Европских заједница које су 29. априла 2008. године потписале Споразум, 26 држава одобрило овај споразум, услед чега Споразум није, у смислу наведених одредаба члана 138, ступио на снагу, Уставни суд је констатовао да су се стекли услови за одбацивање иницијативе у овом делу због непостојања процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 7) Закона о Уставном суду.

С обзиром на то да је Суд донео коначну одлуку, захтев за обуставу извршења појединачног акта или радње предузете на основу оспорених одредаба Закона је одбацио, сагласно одредби члана 56. став 3. Закона о Уставном суду.

Сагласно изнетом, Уставни суд је на основу одредаба члана 42б став 1. тачка 2) и члана 46. тач. 3) и 5) Закона о Уставном суду и члана 84. Пословника о раду Уставног суда („Службени гласник РС“, бр. 24/08, 27/08 и 76/11), донео Решење као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка:

М. Ваче

